

[Steffensen]

en række andre partier, og detaljerne i dette, hvordan vi kunne tænke os at Danmarks Radio skulle styres, hvordan radiatorådet skulle sammensættes, og hvordan vi i øvrigt skulle tackle en lang række forskellige detaljer, skal jeg naturligvis ikke gentage her. Men der er én ting, jeg vil gentage, som står i vort radiolovsforlag, og det er, at det efter vores opfattelse er ganske nødvendigt, at vi får monopoleet brudt, og vi er af den opfattelse i kristeligt folkeparti, at det også ville være med til at give en gavnlig og god konkurrence, både når det drejer sig om økonomien, og når det drejer sig om kvaliteten.

Hvad angår reklamefinansieringen, som der har været talt en hel del om i dag, mener jeg ikke, at reklame som sådan løser Danmarks Radios økonomiske problemer, og det er et stort spørgsmål, hvor megen hjælp det egentlig kunne være dertil. Det er ikke nogen generel løsning, men det er en af de ting, man nødvendigvis vil blive nødt til at tage med ind i overvejelser af, hvordan Danmarks Radios struktur fremover skal være.

Kristeligt folkeparti har ingen tro på, at man kan klare licensopkrævningen på en bedre måde ved, at det går over skatten, hvorfor vi vil stemme imod det dagsordensforlag, som fremskridtspartiet har fremsat.

Vi mener, at Danmarks Radios struktur i dag ikke er bestemt ud fra forskellige forbrugersønsker, men nok så meget ud fra det, vi kan kalde producenternes monopolgivende magtfuldkommenhed og forestillinger om, hvad der måtte være godt for forbrugerne.

Vi synes, at Danmarks Radios organisation i dag i realiteten er udtryk for et monopolagtigt formynderi over for lyttere og seere, og det er derfor, vi mener, der er noget helt generelt til gavn for samfundet i en omstrukturering ved, at vi får monopoleet brudt.

Jeg synes, der har været fremført så mange detaljer på en lang række områder, som der ikke er nogen grund til at gå mere ind på. Jeg vil kun sige, at jeg gerne så, at kulturministeren mere konkret, end tilfældet har været i dag, ville give udtryk for, at der her er noget, vi nødvendigvis må have ændret.

Mølgaard (DR):

Ud fra den mest positive mening af verden vil jeg gerne indlede med at udtrykke en vis portion skuffelse over kulturministerens

besvarelse af forespørgslen her først på dagen. Afdøde kulturminister Niels Matthiasen afviste altid konsekvent som minister at gå ind i en realitetsdiskussion om Danmarks Radios forhold. Det skete med henvisning til institutionens selvstændighed og uafhængighed af statsmagten. Det var for mig at se et principielt helt rigtigt standpunkt.

Havde den nuværende minister fulgt samme helt rigtige princip, kunne dagens forespørgselsdebat i folketinget om Danmarks Radios økonomi være blevet uendelig kort, og diskussionen om denne unægtelig vigtige sag kunne være fortsat i radiatorådet og offentligheden, hvor den hører hjemme, med færre politiske overtoner fra regeringen og folketinget.

Kulturministeren ville det anderledes, og dermed var der straks lagt op til, at vi bevægede os ud ad et sidespor, som andre fulgte op med hr. Camre i spidsen, det var for øvrigt langt fra første gang, han er ude på et sidespor i en kommentar til Danmarks Radios forhold. Andre fulgte linjen op, og efterhånden ville det nok være næsten for barokt, om jeg ene af alle skulle afstå fra enhver realitetsdiskussion om radiopolitik.

Mine kommentarer skal imidlertid falde i to afsnit, dels en kommentar til, hvad retsforbundet agter at udøve af indflydelse i radiatorådet, i hvilke retninger noget sådant går, dels det, som hører hjemme her på folketingets bord, nemlig det radiolovspolitiske som sådant.

I radiatorådet vil retsforbundet fortsat virke for omfattende rationalisering og sanering af overflødige arbejdsgange i Danmarks Radio, så økonomien kommer under kontrol uden gigantiske licensforhøjelser. Jeg vil understrege, at der i realiteten ikke er tale om licensforhøjelser, så længe der er tale om dyrtidsudvikling i licenspengene; det er jo kendt i enhver anden institution, at man må regulere for den egentlige omkostningsudvikling som sådan.

Det er vel i lyset af den omstændighed, at man også må forstå bl.a. hr. Erhard Jakobsens bemærkninger om, at der måske nok for hans vedkommende kunne blive tale om et par procent; det er formentlig et par reelle procenter og ikke et par procent, der i realiteten er langt, langt mindre end den egentlige omkostningsudvikling. Men det ville egentlig være rart at få det klargjort til opklaring af,